

การวิเคราะห์ “ร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” ที่เหมาะสมต่อการบังคับใช้

สุรศักดิ์ มีบัว*

บทคัดย่อ

การศึกษามีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศในทุกๆด้าน เพราะก่อให้เกิดความเท่าเทียมกันของคนในสังคม ลดความเหลื่อมล้ำและช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนให้สูงขึ้น แต่อย่างไรก็ดี พบว่ามีนักเรียนหรือนักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่ไม่สามารถเข้าถึงการศึกษาในระดับสูงกว่าการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี ได้ เนื่องจากมีข้อจำกัดทางการเงิน ทำให้ภาครัฐเล็งเห็นความสำคัญในส่วนนี้จึงมีการจัดตั้งกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) เพื่อเป็นกองทุนแก่นักเรียนหรือนักศึกษาที่จะขอกู้ยืมเงินจากกองทุนฯและนำไปเป็นทุนทรัพย์สำหรับการศึกษาเล่าเรียน โดยผู้กู้ยืมเงินต้องชำระเงินกู้ยืมพร้อมดอกเบี้ยตามที่ระบุไว้ในสัญญา จากสถิติการชำระหนี้เงินกู้ยืมแก่กองทุนฯยังมีสัดส่วนที่น้อยมาก เพราะผู้กู้ยืมยังขาดจิตสำนึกในการชำระหนี้คืนกองทุนฯ ทำให้กระทบต่อเสถียรภาพทางการเงินของกองทุนฯ และส่งผลกระทบต่อนักเรียนหรือนักศึกษาที่จะขอกู้ยืมรุ่นต่อไป แม้ว่าจะมีการกำหนดวิธีการติดตามชำระหนี้จากผู้กู้ยืมในพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 แต่พบว่ก็ยังไม่สามารถที่จะติดตามชำระหนี้จากผู้กู้ยืมได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงมีการ “ร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” ขึ้นมา แต่ยังมีปัญหาและช่องว่างทางกฎหมายบางประการที่สมควรได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อที่จะเป็นกฎหมายหลักในการช่วยเหลือแก่นักเรียนหรือนักศึกษาตามเจตนารมณ์ของกองทุนฯต่อไป

คำสำคัญ : กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา/ การศึกษา/ รายได้น้อย

* อาจารย์ประจำ สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

Analysis of the "Student Loan Fund Bill B.E...." for Proper Enforcement**Surasak Meebua*****Abstract**

Education is a key of the development of the country in all aspects, because the cause of equality in society, reduce inequality, and improves higher quality of life of the people. However, this research many street are inaccessible the 12 years basic education due to financial constraints. The government recognizes the importance in this respect. It has established the Student Loan Fund (SLF) to fund for a student or students to ask for a loan from the fund and contribute a fund for education. The loan is payable on the loan with its interest as stated in the contract. The statistics from the repayment of loans to the fund is a very small proportion because borrowers lack of awareness in repayment to the fund, affects to the financial stability of the fund and a students who will borrow in the next generation. Although there is a set of methods to follow up the payment from the borrower in the act of the Student Loan Fund 1998, but that was not able to pursue the repayment of the loan effectively. Therefore, it is drafted up of the act of the Student Loan Fund year... but there are some legal issues and gaps that should be concerned in order to become the law in helping students according to the intention of the fund.

Keywords: The Student Loan Fund/ Education/ Low Income

บทนำ

มนุษย์ย่อมปรารถนาที่จะประกอบอาชีพที่ดี มั่นคง และประสบความสำเร็จในชีวิต แต่ทว่า จะประสบความสำเร็จในชีวิตเช่นนั้นย่อมมีรากฐานมาจากการศึกษา เพราะการศึกษาเป็นกลไก สำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน เป็นเครื่องมือในการลดความเหลื่อมล้ำ สร้างความ เท่าเทียม และก่อให้เกิดความยุติธรรมของคนไม่ว่าจะมาจากชนชั้นใดๆของสังคมก็ตาม (เสนห์ จาม ริก, 2526, น.177) แต่อย่างไรก็ดี ไม่ใช่ทุกคนที่จะสามารถเข้าถึงการศึกษาได้ เนื่องจากการเข้าถึง การศึกษาย่อมต้องมีค่าใช้จ่ายต่างๆ บางคนอาจเกิดในครอบครัวที่เพียบพร้อมไปด้วยทุนทรัพย์ สามารถที่จะสนับสนุนการศึกษาในระดับที่ต้องการ แต่มีอีกจำนวนไม่น้อยที่ประสบปัญหาความ ยากจน รายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย หรืออาจเกิดจากความไม่พร้อมในหลายแง่มุม อาทิ ผู้นำ ครอบครัวเสียชีวิต หรือพิการ เป็นต้น จากปัจจัยดังกล่าวส่งผลทำให้ไม่มีทุนทรัพย์เพียงพอที่จะ สามารถตอบสนองโอกาสทางการศึกษาจนอาจทำให้บางคนต้องพักการเรียน หรือลาออกจาก สถานภาพนักศึกษา

จากปัญหาที่เกิดขึ้นรัฐเล็งเห็นถึงความสำคัญของการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงมีการกำหนดไว้ใน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 กล่าวคือ มาตรา 43 บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอ

* Lecturer of Law Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Suan Sunandha Rajabhat University

กันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ซึ่งตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 กำหนดว่า การศึกษาขั้นพื้นฐาน หมายความว่า การศึกษาก่อนระดับอุดมศึกษา อีกทั้งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ก็กำหนดให้เป็นสิทธิของประชาชนทุกคนที่จะมีสิทธิเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับ 12 ปี ที่รัฐจัดให้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย กล่าวคือ มาตรา 49 กำหนดว่า บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาไม่น้อยกว่า 12 ปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ขณะที่ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมีการปรับเปลี่ยนจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับก่อนๆที่กำหนดให้การศึกษาเป็นสิทธิของประชาชนทุกคน แต่กำหนดให้เป็นหน้าที่ของรัฐที่ต้องจัดการศึกษาให้แก่ประชาชนตามมาตรา 54 กล่าวคือ รัฐต้องดำเนินการให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาเป็นเวลา 12 ปี ตั้งแต่ก่อนวัยเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับอย่างมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย

จะเห็นว่าตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยซึ่งเป็นกฎหมายที่มีลำดับศักดิ์สูงสุด กำหนดให้การศึกษาของประชาชนในประเทศเป็นวาระที่สำคัญเพื่อที่จะลดความเหลื่อมล้ำของประชาชนที่มีความแตกต่างด้านฐานะและยกระดับคุณภาพของประชาชนให้ทัดเทียมกับนานาชาติอารยประเทศ

แต่อย่างไรก็ดี พบว่ายังมีนักเรียนและนักศึกษาซึ่งเป็นประชาชนของประเทศจำนวนไม่น้อยที่ไม่สามารถศึกษาต่อในระดับการศึกษาที่สูงกว่า 12 ปีตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จากปัญหาที่เกิดขึ้นส่งผลให้รัฐเห็นความสำคัญในส่วนนี้ เพราะการให้โอกาสทางการศึกษา คือ หัวใจของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพเพื่อเป็นกำลังสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมให้กับประเทศชาติ จึงจัดตั้งกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา หรือ กยศ.ขึ้นเพื่อสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 พ.ศ.2540-2544 ที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาประเทศโดยเน้น “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” เนื่องจากคนเป็นปัจจัยชี้ขาดความสำเร็จของประเทศในทุกๆเรื่อง ประกอบกับนโยบายการศึกษาตามแผนบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2555-2558 ที่ให้ความสำคัญในการสร้างโอกาสทางการศึกษา การพัฒนาคุณภาพการศึกษา และการจัดการศึกษาขั้นอุดมศึกษาและอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับตลาดแรงงานทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ โดยมีกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาหรือ กยศ. ทำหน้าที่ในการกระจายโอกาสทางการศึกษาให้แก่นักเรียนและนักศึกษาที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (สายสามัญและสายอาชีพ) จนถึงระดับปริญญาตรี และยังเป็นหน่วยงานสำคัญในการส่งเสริมการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงานทั่วประเทศด้วย จึงถือว่ากองทุนฯเป็นกลไกสำคัญในการสร้างทรัพยากรมนุษย์เพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมของประเทศให้สามารถแข่งขันกับนานาชาติ

ประเทศได้อย่างเท่าเทียม (กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา, 2556, น.3) กล่าวคือ กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา หรือ กยศ. จัดตั้งขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 28 มีนาคม พ.ศ. 2538 และมีมติเมื่อวันที่ 16 มกราคม พ.ศ. 2539 ในสมัยนายกรัฐมนตรีชวน หลีกภัย โดยให้เริ่มดำเนินการกองทุนในลักษณะเงินทุนหมุนเวียนตามนัยมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติเงินคงคลัง พ.ศ. 2491 ต่อมารัฐบาลได้พิจารณาเห็นความสำคัญของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อศึกษามากขึ้น จึงได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 มีผลให้กองทุนมีฐานะเป็นนิติบุคคล โดยอยู่ในการกำกับดูแลของกระทรวงการคลัง ทั้งนี้กองทุนฯ ได้ดำเนินการให้กู้ยืมตั้งแต่ปีการศึกษา 2539 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน (กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา, ความเป็นมา, Website) ซึ่งนโยบายของกองทุนฯ ไม่ใช่กรณีที่ช่วยเหลือนักเรียนหรือนักศึกษาแบบให้เปล่าแต่เป็นกรณีที่รัฐเป็นผู้ลงทุนให้กู้ยืมแก่นักเรียนหรือนักศึกษา ซึ่งผู้กู้ยืมเงินจากกองทุนฯ ต้องชำระคืนกองทุนฯ ภายในระยะเวลาที่กำหนด ถือว่าการจัดตั้งกองทุนฯ มีวัตถุประสงค์ที่ก่อให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง เพราะก่อให้เกิดความเสมอภาคและเป็นธรรมให้แก่ผู้กู้ยืมเพื่อสนับสนุนและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศให้มีคุณภาพ (เสกสรรค์ บุญรอด, 2552, น.3)

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

หลักการพื้นฐานของการจัดตั้งกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) ได้แก่

1. เพื่อเพิ่มโอกาสทางการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นแก่ผู้ที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อย ซึ่งด้วยโอกาสทางการศึกษาอันจะมีส่วนสำคัญในการยกฐานะความเป็นอยู่ของประชาชนและเป็นการสนองต่อนโยบายการกระจายรายได้

2. เพื่อสนับสนุนการพัฒนาระบบการศึกษาทางด้านอุปสงค์โดยการเพิ่มขีดความสามารถในการรับภาระค่าใช้จ่ายทางการศึกษาของประชาชน

แต่กระนั้นก็ตาม การกู้ยืมเงินจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา หรือ กยศ. มิใช่ว่า นักเรียนหรือนักศึกษาทุกคนจะสามารถกู้ยืมเงินจากกองทุนฯ ได้ แต่ผู้กู้ยืมต้องมีคุณสมบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 กล่าวคือ (กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา, คุณสมบัติของผู้กู้ยืมเงิน, เว็บไซต์)

1. เป็นผู้มีสัญชาติไทย

2. เป็นผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

ตามประกาศคณะกรรมการกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา เรื่อง หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเป็นผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์และคุณสมบัติของผู้กู้ยืมเงิน (ฉบับที่ 3) ซึ่งใช้บังคับตั้งแต่ปีการศึกษา 2551 เป็นต้นไป

“ผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์” หมายความว่า ผู้ที่มีรายได้ต่อครอบครัวไม่เกิน 200,000 บาทต่อปี รายได้ต่อครอบครัว พิจารณาตามหลักเกณฑ์ข้อใดข้อหนึ่งดังต่อไปนี้

(1) รายได้รวมของนักเรียนหรือนักศึกษาผู้กู้ยืม รวมกับรายได้ของบิดามารดา ในกรณีที่บิดา มารดาเป็นผู้ใช้อำนาจปกครอง

(2) รายได้รวมของนักเรียนหรือนักศึกษาผู้กู้ยืม รวมกับรายได้ของผู้ปกครอง ในกรณีที่ผู้ใช้อำนาจปกครองมิใช่บิดา มารดา

(3) รายได้รวมของนักเรียนหรือนักศึกษาผู้กู้ยืม รวมกับรายได้ของคู่สมรสในกรณีที่ผู้กู้ยืมได้ทำการสมรสแล้ว

3. มีคุณสมบัติอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด

นอกจากผู้กู้ยืมต้องมีคุณสมบัติข้างต้นแล้วผู้กู้ยืมต้องจัดหาบุคคลใดบุคคลหนึ่งรับรองรายได้ตามที่กำหนดไว้ในข้อ 2. แห่งประกาศคณะกรรมการกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา เรื่องหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเป็นผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์และคุณสมบัติของผู้กู้ยืมเงิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2556 ได้แก่

ก. เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัติบำนาญประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ พ.ศ. 2542

ข. สมาชิกสภาเขต สมาชิกสภากรุงเทพมหานคร หรือผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

ค. หัวหน้าสถานศึกษาที่ผู้กู้ยืมศึกษาอยู่

อีกทั้งในการกู้ยืมเงินจากกองทุนฯ มิใช่ว่าผู้กู้ยืมจะสามารถกู้ยืมเงินได้ตามจำนวนที่ตนต้องการ แต่กองทุนฯ จะกำหนดขอบเขตหรือวงเงินในการกู้ยืมตามประเภทวิชา หลักสูตร และระดับชั้นการศึกษาซึ่งมีจำนวนแตกต่างกันออกไป และมีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นตามสถานะของเศรษฐกิจที่มีความเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลานับตั้งแต่เริ่มมีการให้กู้ยืมจนถึงปัจจุบัน โดยมีความครอบคลุมทั้งค่าครองชีพ ค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา กล่าวคือ นักเรียนและนักศึกษาที่มีสิทธิกู้ยืมเงินตามพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 ต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติตามประกาศคณะกรรมการกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาเรื่องหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเป็นผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์และคุณสมบัติของผู้กู้ยืมเงิน และเป็นผู้ที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (สายสามัญและสายอาชีพ) และนักศึกษาระดับอุดมศึกษา (อนุปริญญา/ปริญญาตรี) ทั้งภาคปกติ ภาคพิเศษ รวมทั้งการศึกษาประเภทอาชีวศึกษา (ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง อนุปริญญา ปริญญาตรี) นอกจากนี้ในคณะ/สาขาวิชาที่ต้องใช้อุปกรณ์ และเครื่องมือต่างๆ เพื่อประกอบการเรียนซึ่งมีราคาสูง อีกทั้งเป็นคณะ/สาขาวิชาที่ขาดแคลนบุคลากร ตลอดจนมีความจำเป็นต่อการพัฒนาประเทศ ได้แก่ คณะแพทยศาสตร์ คณะสัตวแพทยศาสตร์ และคณะทันตแพทยศาสตร์ เป็นต้น จะได้รับวงเงินเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษาสูงที่สุด โดยรัฐมองว่าการให้กู้ยืมเงิน

เพื่อการศึกษาแก่นักเรียนหรือนักศึกษาควรตั้งอยู่บนหลักการที่ว่ารัฐควรให้การส่งเสริมการศึกษาในแต่ละคณะ/สาขาวิชาตามระดับของผลประโยชน์ส่วนรวมหรือผลกระทบภายนอกของการศึกษาคณะ/สาขาวิชานั้นๆ กล่าวคือ คณะ/สาขาวิชาใดที่ก่อให้เกิดผลประโยชน์ต่อเศรษฐกิจหรือสังคมของประเทศมากกว่ารัฐก็ควรที่จะให้การส่งเสริมที่มากกว่าในกรณีตลาดมีการแข่งขันสมบูรณ์ (สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ และอารีย์ มนัสบุญเพิ่มพูน, 2549, น.25)

ตารางแสดงเรื่องกำหนดขอบเขตการให้กู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา ประจำปีการศึกษา 2559

ระดับการศึกษา/สาขาวิชา	ค่าเล่าเรียนและ ค่าใช้จ่ายที่ เกี่ยวเนื่องกับ การศึกษา บาท/รายปี	ค่าครองชีพ บาท/รายปี	รวม บาท/รายปี
1. มัธยมศึกษาตอนปลาย	14,000	13,200	27,200
2. ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	21,000	26,400	47,400
3. ปวท./ปวส.			
3.1 พาณิชยกรรมหรือบริหารธุรกิจ ศิลปหัตถกรรมหรือศิลปกรรม เกษตรกรรมหรือเกษตรศาสตร์ ประมง สิ่งทอ คหกรรมหรือคหกรรม ศาสตร์ และอุตสาหกรรมการ ท่องเที่ยว	25,000	26,400	51,400
3.2 ช่างอุตสาหกรรมหรือ อุตสาหกรรม เทคโนโลยีสารสนเทศ การสื่อสาร ทัศนศาสตร์ และ วิทยาศาสตร์สุขภาพ	30,000	26,400	56,400
4. อนุปริญญา/ปริญญาตรี			
4.1 สังคมศาสตร์ ศิลปศาสตร์ มนุษยศาสตร์ ศึกษาศาสตร์			
4.1.1 สาขาที่ขาดแคลนและ/หรือเป็น ความต้องการของตลาดแรงงาน	60,000	26,400	86,400

ระดับการศึกษา/สาขาวิชา	ค่าเล่าเรียนและ ค่าใช้จ่ายที่ เกี่ยวเนื่องกับ การศึกษา บาท/ราย/ปี	ค่าครองชีพ บาท/ราย/ปี	รวม บาท/ราย/ปี
ได้แก่ บัณฑิต เศรษฐศาสตร์ สารสนเทศ นิติศาสตร์ ภาษาต่างประเทศ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ โद्यิตติศาสตร์ อดสาหกรรมบริการ ธุรกิจอุตสาหกรรม และธุรกิจการบิน			
4.1.2 สาขาอื่นๆนอกจาก 4.1.1	50,000	26,400	76,400
4.2 ศิลปกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรม ศาสตร์	70,000	26,400	96,400
4.3 วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	70,000	26,400	96,400
4.4 เกษตรศาสตร์	70,000	26,400	96,400
4.5 สาธารณสุขศาสตร์ พยาบาล ศาสตร์ เภสัชศาสตร์	90,000	26,400	116,400
4.6 แพทยศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์	200,000	26,400	226,400

ที่มา : ข้อ 2. แห่งประกาศคณะกรรมการกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา เรื่อง กำหนดขอบเขตการให้กู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา ประจำปีการศึกษา 2559

ค่าเล่าเรียน ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา และค่าครองชีพ ตามข้อ 3. แห่งประกาศคณะกรรมการกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา เรื่อง กำหนดขอบเขตการให้กู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา ประจำปีการศึกษา 2559 ได้กำหนดความหมายไว้ ได้แก่

ค่าเล่าเรียน หมายความว่า ค่าเล่าเรียน ค่าบำรุงรักษา ค่าหน่วยกิต และค่าธรรมเนียมการศึกษาที่จ่ายตามภาคหรือปีการศึกษาที่สถาบันเรียกเก็บ

ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่สถานศึกษาเรียกเก็บตามที่ต้นสังกัดหรือสภาสถาบันอนุมัติให้เก็บได้นอกจากค่าเล่าเรียน

ค่าครองชีพ หมายความว่า ค่าที่พักและค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักเรียน นักศึกษา โดยเป็นการให้กู้ยืมเต็มตามวงเงินที่กำหนดไว้ในแต่ละรายและในแต่ละระดับชั้นการศึกษา

เมื่อพิจารณาจำนวนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษาที่นักเรียนและนักศึกษาได้รับตั้งแต่เริ่มศึกษา บางคนอาจจะเริ่มกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย/ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือเริ่มกู้ยืมเพื่อการศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) / ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) หรือเริ่มกู้ยืมเพื่อการศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นอนุปริญญา/ปริญญาตรี ซึ่งเมื่อคำนวณจำนวนเงินกู้ยืมทั้งหมดตั้งแต่เริ่มกู้ยืมจนสำเร็จการศึกษาพบว่าผู้กู้ยืมแต่ละคนกู้ยืมเงินจากกองทุนฯจำนวนมาก

จากข้อมูลของกองทุนฯพบว่าตั้งแต่เริ่มก่อตั้งกองทุนฯ กว่า 20 ปี มีนักเรียนและนักศึกษาที่ได้รับเงินกู้ยืมทั้งสิ้นกว่า 4.5 ล้านคน วงเงินกู้จำนวน 4.7 แสนล้านบาท โดยเงินกู้ยืมของกองทุนฯ ประกอบด้วยที่มา 2 แหล่ง ได้แก่

1. มาจากงบประมาณที่รัฐจัดสรรในแต่ละปีกว่า 4 แสนล้านบาท
2. ส่วนจำนวนที่เหลือมาจากการได้รับชำระหนี้คืนจากผู้กู้ยืม

แม้ในการทำสัญญากู้ยืมเงินจากกองทุนฯ จะกำหนดคุณสมบัติของผู้กู้ยืมและมีหลักฐานแห่งการทำสัญญาไว้อย่างอย่างละเอียด เพื่อเป็นการประกันว่าหากในอนาคตมีผู้กู้ยืมรายใดผิดสัญญาไม่ชำระหนี้ก็จะสามารถดำเนินคดีได้ตามกฎหมายดังที่ได้กล่าวไปข้างต้น

เมื่อพิจารณาสภาพความเป็นจริงพบว่าในระยะเวลาปัจจุบันจากสถิติของกองทุนฯ พบว่ามีผู้กู้ยืมที่ค้างชำระถึง 2 ล้านคน มีมูลหนี้ที่ค้างจำนวน 5.6 หมื่นล้านบาท ประกอบด้วย

1. ผู้กู้ยืมทั่วไปจำนวน 1.1 ล้านคน
2. ผู้กู้ยืมที่อยู่ในโครงการใกล้เคียงจำนวน 1 แสนราย
3. ผู้กู้ยืมที่ถูกดำเนินคดีแล้วมีจำนวน 8 แสนคน

เมื่อมีสัดส่วนผู้กู้ยืมที่ผิดสัญญาไม่ชำระหนี้ให้แก่กองทุนฯ ทำให้สถิติยอดหนี้ที่ค้างชำระเพิ่มจำนวนสูงขึ้นเรื่อยๆ แม้ว่าตามข้อสัญญาที่ระบุไว้ในมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 ผู้กู้ยืมมีหน้าที่ชำระเงินกู้ยืมคืนแก่กองทุนฯดังต่อไปนี้

1. ผู้กู้ยืมเงินที่สำเร็จการศึกษาหรือเลิกการศึกษาแล้วเป็นเวลา 2 ปี นับจากปีที่สำเร็จการศึกษาหรือ เลิกศึกษา (ครบระยะเวลาปลอดหนี้)
2. กรณีผู้กู้ยืมเงินที่ไม่กู้ต่อเนื่องติดต่อกัน 2 ปี และไม่แจ้งสถานภาพให้ผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมทราบจะถือว่าเป็นผู้ครบกำหนดชำระหนี้ และมีหน้าที่ต้องชำระหนี้คืนกองทุน

จากสาเหตุที่ผู้กู้ยืมผิดนัดชำระหนี้ส่งผลให้กองทุนฯ ต้องจำกัดหรือลดจำนวนผู้กู้ให้ม้น้อยลง เพราะไม่มีเงินเพียงพอที่จะส่งมอบให้แก่ผู้กู้ยืมเงินรายใหม่ และอาจต้องนำเงินจากงบประมาณแผ่นดินเพื่อที่จะนำมาจุนเจือให้เพียงพอกับจำนวนผู้กู้ยืมที่เพิ่มขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้เกิด

ความเสี่ยงต่อเสถียรภาพการคลังของประเทศอีกด้วย เนื่องจากเม็ดเงินในแต่ละปีของกองทุนฯ มาจากงบประมาณแผ่นดินและเงินที่ได้รับชำระหนี้จากลูกหนี้ หากไม่มีเงินจากงบประมาณแผ่นดินเข้ามาจุนเจือหรือไม่มีการชำระหนี้ก็เสมือนเป็นการตัดโอกาสทางการศึกษาแก่นักเรียนและนักศึกษา รุ่นต่อไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ (จิตติมา วิชัยรัตน์, เว็บไซต์)

จากปัญหาการค้างชำระหนี้กองทุนฯ ซึ่งเป็นปัญหาที่สะสมมาอย่างยาวนานและยากที่จะแก้ไข แม้จะมีมาตรการจูงใจหรือกระตุ้นให้ผู้กู้ยืมเกิดจิตสำนึกที่จะชำระหนี้คืน แต่ในทางปฏิบัติก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากสาเหตุการค้างชำระหนี้มาจากหลายปัจจัย ได้แก่

1. ผู้กู้ยืมขาดจิตสำนึกและไม่ให้ความสำคัญในการชำระหนี้แก่กองทุนฯ กล่าวคือ เมื่อตนสำเร็จการศึกษาและมีหน้าที่การงานก็มักที่จะเห็นแก่ตัวไม่เห็นแก่ประโยชน์ของส่วนรวมโดยไม่สนใจที่จะชำระหนี้คืน ทั้งนี้ไม่คำนึงว่าการที่ตนไม่ชำระหนี้คืนนั้นจะส่งผลเสียหายต่อนักเรียนและนักศึกษาในรุ่นหลังอย่างไรบ้าง หรือผู้กู้ยืมบางรายอาจมีความเข้าใจที่ผิดพลาดว่าตนไม่มีหน้าที่ต้องชำระหนี้คืนให้แก่กองทุนฯ เนื่องจากได้รับข้อมูลที่ผิดพลาดมาจากรุ่นพี่

2. เนื่องจากผู้กู้ยืมบางคนอ้างว่ารายได้ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีวิตจึงไม่สามารถที่จะชำระหนี้คืนได้ แต่อย่างก็ตาม การชำระหนี้กองทุนฯ เป็นหน้าที่ที่ผู้กู้ยืมทุกคนพึงกระทำแม้จะมีปัญหาในการบริหารจัดการเงินเพียงใดผู้กู้ยืมก็ต้องมีวินัยทางการเงินโดยการกันเงินจำนวนหนึ่งเพื่อชำระหนี้คืนให้แก่กองทุนฯ

3. เงื่อนไขการชำระหนี้คืนกองทุนฯ กำหนดว่าขณะที่ผู้กู้ยืมกำลังศึกษาไม่ต้องชำระเงินกู้ยืมทั้งเงินต้น และดอกเบี้ย โดยผู้กู้ยืมมีหน้าที่ต้องชำระคืนเมื่อสำเร็จการศึกษาไปแล้ว ซึ่งกองทุนฯ จะเริ่มคิดดอกเบี้ยภายหลังจากสำเร็จการศึกษาไปแล้ว 2 ปี และคิดดอกเบี้ยเพียงอัตราร้อยละ 1 ต่อปี กำหนดระยะเวลาผ่อนชำระ 15 ปี เนื่องจากเจตนารมณ์ในการจัดตั้งกองทุนฯ เพื่อให้โอกาสทางการศึกษาแก่นักเรียนและนักศึกษาที่ประสบปัญหาการขาดแคลนทุนทรัพย์ จะเห็นว่าเงื่อนไขการชำระหนี้คืนกองทุนฯ มีลักษณะเป็นการผ่อนปรนมากเกินไป กล่าวคือ กำหนดระยะเวลาผ่อนชำระยาวนานและยังกำหนดอัตราดอกเบี้ยต่ำมาก ส่งผลทำให้ผู้กู้ยืมไม่มีแรงจูงใจที่จะชำระหนี้คืน

แต่อย่างไรก็ดี ในปัจจุบันแม้กองทุนฯ จะกำหนดวิธีการต่างๆ ในการติดตามเพื่อทวงถามหนี้จากผู้กู้ยืมเงินมาโดยตลอดทั้งการส่งใบแจ้งหนี้ ส่งหนังสือติดตามหนี้และจ้างบริษัทติดตามหนี้ ซึ่งการดำเนินการติดตามหนี้ดังกล่าวเป็นไปตามเกณฑ์และวิธีการของธนาคารแห่งประเทศไทยทั้งหมดเพื่อป้องกันความเสี่ยงของผู้กู้ให้ชำระหนี้ก่อนที่จะถูกดำเนินการฟ้องคดี แต่ก็ไม่สามารถติดตามทวงถามให้ชำระหนี้ได้ทั้งหมดส่งผลทำให้กระทบกับความมั่นคงของกองทุนฯ จากปัญหาทั้งหมดที่เกิดขึ้นแม้จะมีพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 แต่ก็ยังมีข้อกฎหมายที่ไม่สามารถบังคับใช้เพื่อแก้ไขปัญหาค้างชำระให้หมดสิ้นไป เพราะการบริหารจัดการและการดำเนินการมีข้อจำกัดบางประการ ทำให้มีการจัดทำร่างกฎหมายขึ้นมาฉบับหนึ่งโดยการนำ

กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) ตามพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 และกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษาที่ผูกพันกับรายได้ในอนาคต (กรอ.) ตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการบริหารกองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2549 ที่ออกตามพระราชบัญญัติเงินคงคลัง พ.ศ. 2491 มาควบรวมกันเรียกว่า ร่างพระราชบัญญัติกองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ. โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ปัญหาการกู้ยืมเงิน การผิวนัดชำระหนี้ และการติดตามหนี้จากผู้กู้ยืมเงินของกองทุนฯดังกล่าวจำนวนกว่า 2 ล้านคน โดยคิดเป็นมูลค่ากว่า 52,000 ล้านบาท เพื่อให้เป็นเอกภาพอยู่ภายใต้กฎหมายเดียวกัน และเพิ่มมาตรการในการบริหารจัดการกองทุนให้มีประสิทธิภาพ

เมื่อพิจารณา “ร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” ตามมาตรา 6 จะกำหนดวัตถุประสงค์ของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ได้แก่

- (1) ให้แก่นักเรียนหรือนักศึกษาที่ขาดแคลนทุนทรัพย์
- (2) ให้แก่นักเรียนหรือนักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชาที่เป็นความต้องการหลักซึ่งมีความชัดเจนของการผลิตกำลังคนและมีความจำเป็นต่อการพัฒนาประเทศ
- (3) ให้แก่นักเรียนหรือนักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชาขาดแคลนหรือสาขาวิชาที่กองทุนมุ่งส่งเสริมเป็นพิเศษ
- (4) ให้แก่นักเรียนหรือนักศึกษาที่เรียนดีเพื่อสร้างความเป็นเลิศ

ถือว่าวัตถุประสงค์ของกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาตาม “ร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” เป็นการกำหนดวัตถุประสงค์ของผู้กู้ยืมเงินที่ครอบคลุมมากกว่ากองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 ที่ให้กู้ยืมเงินแก่นักเรียนหรือนักศึกษาที่ “ขาดแคลนทุนทรัพย์” เท่านั้นเพื่อเป็นค่าเล่าเรียน ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา และค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการครองชีพระหว่างการศึกษ หากนักเรียนหรือนักศึกษามีฐานะทางการเงินที่ตึงเครียดไม่สามารถกู้จากกองทุนดังกล่าวได้ ถือว่าการกำหนดวัตถุประสงค์ของการกู้ยืมเงินตาม “ร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” เป็นการเปิดโอกาสให้แก่นักเรียนหรือนักศึกษาเพิ่มมากขึ้นแม้ไม่ได้มีฐานะยากจนหรือขาดแคลนทุนทรัพย์ก็สามารถขอกู้ยืมเงินได้หากเป็นสาขาที่มีความจำเป็นต่อการพัฒนาประเทศ หรือเป็นสาขาที่ขาดแคลนกำลังคนในการทำงาน และยักรวมถึงนักเรียนหรือนักศึกษาที่มีผลการเรียนดีก็สามารถขอกู้ยืมเงินจากกองทุนฯได้เช่นเดียวกัน เนื่องจากเล็งเห็นว่าควรที่จะสนับสนุนและส่งเสริมแก่นักเรียนหรือนักศึกษาบุคคลอื่นๆอย่างเท่าเทียมกัน แต่อย่างไรก็ดี การกำหนดวัตถุประสงค์ของกองทุนฯเช่นนี้อาจจะส่งผลต่อจำนวนงบประมาณที่จัดสรรสำหรับการให้กู้ยืมเงิน อาจไม่เพียงพอได้ เพราะต้องใช้งบประมาณมหาศาลในการจัดสรรเพื่อช่วยเหลือแก่ผู้ที่จะกู้ยืมเงินจากกองทุนฯหากปราศจากการบริหารจัดการที่ดี และโปร่งใส

อภิปรายผล

แม้ “ร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” จะกำหนดวัตถุประสงค์ของการกู้ยืมเงินไว้ครอบคลุมมากกว่าพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 แต่ผู้เขียนเห็นว่า “ร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” ยังมีปัญหาทางกฎหมายและข้อจำกัดหลายประการ ได้แก่

1. มาตรา 42 (3) แห่งร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ. กำหนดให้ผู้กู้ยืมเงินมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามสัญญากู้ยืมเงินโดยเคร่งครัด ได้แก่ ผู้กู้ยืมเงินต้องยินยอมให้กองทุนฯ เข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลของตนที่อยู่ในความครอบครองของบุคคลอื่น รวมทั้งยินยอมให้กองทุนฯ เผยข้อมูลเกี่ยวกับการกู้ยืมเงิน และการชำระเงินคืนกองทุนฯ จากประเด็นนี้ถือว่าการบังคับให้ผู้กู้ยืมเงินจำต้องยินยอมแก่กองทุนฯ โดยมีได้เกิดจากความสมัครใจ เพราะหากไม่ให้ความยินยอมก็ไม่สามารถที่จะกู้ยืมเงินได้ เนื่องจากการให้ความยินยอมเป็นคุณสมบัติข้อหนึ่งที่จะสามารถขอกู้ยืมเงินได้ซึ่งถือว่าการขัดต่อหลักเสรีภาพของบุคคล อีกทั้งตามมาตรา 45 (1) กำหนดว่ากองทุนฯ มีอำนาจเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กู้ยืม โดยการขอข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กู้ยืมเงินจากหน่วยงานหรือองค์กรทั้งภาครัฐเอกชน หรือบุคคลใดซึ่งเป็นผู้ครอบครองข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวโดยไม่ขัดต่อพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 แต่อย่างไรก็ดี การเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวไม่ได้จำกัดอำนาจว่าให้กองทุนฯ สามารถเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลได้เฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับการกู้ยืมเงินและชำระเงินเท่านั้น ทั้งที่ควรจะระบุให้ชัดเจนเพื่อจำกัดอำนาจของกองทุนฯ ไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลในส่วนอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการกู้ยืมเงินและการชำระเงินคืนกองทุนฯ เหมือนกับที่มาตรา 45 (2) กำหนดว่ากองทุนฯ มีอำนาจเปิดเผยข้อมูล "เกี่ยวกับการกู้ยืมเงิน และการชำระเงินคืนกองทุน" เท่านั้น ซึ่งการให้อำนาจแก่กองทุนฯ เช่นนี้เป็น การให้อำนาจที่เพิ่มขึ้นมาจากพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 อาทิ กองทุนประกันสังคม กรมสรรพากร เป็นต้น แม้หน่วยงานเหล่านี้จะไม่ให้ข้อมูลโดยมีกฎหมายห้ามเอาไว้ แต่ตาม “ร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” ต้องให้ความร่วมมือและไม่ถือว่าเป็นความผิดในกรณีที่ต้องส่งข้อมูลให้กองทุนฯ และกองทุนฯ มีอำนาจเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการกู้ยืมเงิน และการชำระเงินคืนกองทุนฯ ของผู้กู้ยืมเงินให้แก่หน่วยงานหรือองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน หรือบุคคลใดตามที่ร้องขอ แม้การให้อำนาจแก่กองทุนฯ ดังกล่าวจะสะดวกแก่การติดตามชำระหนี้ของผู้กู้ยืมแต่ก็เป็นการให้อำนาจแก่กองทุนฯ มากเกินสมควร เป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล เพราะข้อมูลของผู้กู้ยืมอาจถูกเปิดเผยและนำไปแสวงหาผลประโยชน์ที่มีขอบได้ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อผู้กู้ยืมเงินในอนาคตต่อไป อีกทั้งตามมาตรา 45 (2) แม้จะระบุว่ากองทุนฯ มีอำนาจเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการกู้ยืมเงิน และการชำระเงินคืนกองทุนฯ เท่านั้น แต่อย่างไรก็ดี มาตรา 45 (2) กำหนดให้กองทุนฯ มีอำนาจเปิดเผยข้อมูลตามที่มีการร้องขอโดยไม่ได้จำกัดว่าการร้องขอดังกล่าว

เป็นการร้องขอเพื่อดำเนินการของกองทุนฯหรือไม่ ถือว่าการกำหนดอำนาจแก่กองทุนฯเช่นนี้เป็น การเปิดช่องให้กองทุนฯมีอำนาจเปิดเผยข้อมูลของลูกหนี้ให้แก่ผู้ร้องขอซึ่งอาจขอข้อมูลเพื่อ ดำเนินการในด้านอื่น หรือแสวงหาประโยชน์ที่มีขอบข่ายกฎหมาย

2. นอกจากนี้ตามมาตรา 42 (1) แห่งร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” กำหนดว่าขณะทำสัญญากู้ยืมเงินจากกองทุนฯผู้กู้ยืมมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามสัญญาอย่าง เคร่งครัดโดยให้ความยินยอมเพื่อให้ผู้มีหน้าที่จ่ายภาษีเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (1) แห่ง ประมวลรัษฎากร หักเงินได้พึงประเมินของตนตามจำนวนที่กองทุนฯแจ้งให้ทราบเพื่อชำระเงินกู้ยืม เพื่อการศึกษาคืนกองทุนฯตามมาตรา 42 (1) ซึ่งตรงนี้ถือว่าเป็นการกำหนดหน้าที่ของผู้กู้ยืมเงินที่ เพิ่มขึ้นมาซึ่งยังไม่มีกำหนดในพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 มา ก่อน นอกจากนี้ในข้อสัญญากู้ยืมเงินตามมาตรา 42 (2) กำหนดว่าเมื่อผู้กู้ยืมเงินสำเร็จการศึกษาไป แล้วและเริ่มเข้าทำงานทั้งในหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ผู้กู้ยืมเงินต้องแจ้งสถานะการเป็นผู้กู้ยืม เงินต่อหัวหน้าหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนที่ตนทำงานด้วยภายใน 1 เดือนนับแต่วันที่เริ่ม ปฏิบัติงานว่าตนมีสถานะเป็นหนี้ของกองทุนฯจำนวนเท่าใด และยินยอมให้นายจ้างหักเงินได้พึง ประเมินของตนได้อย่างถูกต้องเพื่อดำเนินการตามมาตรา 51 กล่าวคือ ให้บุคคล คณะบุคคล หรือนิติ บุคคลทั้งทางภาครัฐและเอกชน ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (1) แห่งประมวลรัษฎากร

เงินได้ประเภทที่ 1 ตามมาตรา 40 (1) แห่งประมวลรัษฎากร ได้แก่ เงินได้เนื่องจากการจ้าง แรงงาน ไม่ว่าจะเป็นเงินเดือน ค่าจ้าง เบี้ยเลี้ยง โบนัส เบี้ยหวัด บำเหน็จ บำนาญ เงินค่าเช่าบ้านที่ ได้รับจากนายจ้างเงินที่คำนวณได้จากมูลค่าของการได้อยู่บ้าน ซึ่งนายจ้างให้อยู่โดยไม่เสียค่าเช่า เงินที่นายจ้างจ่ายชำระหนี้ใด ๆ ซึ่งลูกจ้างมีหน้าที่ต้องชำระ เงิน ทรัพย์สิน หรือประโยชน์ใด ๆ บรรดาที่ได้เนื่องจากการจ้างแรงงาน เช่น มูลค่าของการได้รับประทานอาหาร เป็นต้น

โดยมีหน้าที่ส่งข้อมูลบุคลากรในสังกัดให้กองทุนฯตรวจสอบว่าเป็นผู้กู้ยืมเงินหรือไม่ โดย ให้หักภาษีอากร ณ ที่จ่ายเป็นลำดับแรก และและหักเงินได้พึงประเมินจากบัญชีของผู้กู้ยืมเงินซึ่ง เป็นพนักงานหรือลูกจ้างของผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินดังกล่าวให้แก่กองทุนฯเป็นลำดับที่สอง ถือว่า การหักเงินได้พึงประเมินดังกล่าวให้แก่กองทุนฯมีความสำคัญกว่าการหักเงินไปจ่ายกองทุน บำเหน็จบำนาญข้าราชการ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม หรือการหัก เงินตามกฎหมายอื่น โดยการหักค่าภาษีอากรเพื่อชำระเงินกู้ยืมคืนตามสัดส่วนรายได้ที่เหมาะสม ของแต่ละรายตามจำนวนที่กองทุนฯแจ้งให้ทราบ โดยไม่ให้เกิดผลกระทบต่อการดำรงชีพของผู้ กู้ยืมเงิน และให้นำส่งกรมสรรพากรภายในกำหนดระยะเวลานำส่งภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายทุกครั้ง ที่จ่ายค่าตอบแทนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกรมสรรพากรประกาศกำหนดและ กรมสรรพากรจะส่งต่อไป กองทุนฯต่อไป การกำหนดหน้าที่ของนายจ้างในการหักเงินของผู้กู้ยืม เงินเช่นนี้เป็นการสร้างวิธีการชำระหนี้แบบใหม่โดยไม่ต้องให้ผู้กู้ไปติดต่อเพื่อชำระหนี้เงินกู้กับ

ธนาคารเหมือนกับที่พระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 กำหนดไว้ถือว่าทำให้การชำระหนี้ของผู้กู้ยืมมีความแน่นอนและประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทำให้ปริมาณการค้างชำระลดน้อยลงและเพื่อช่วยป้องกันความเสี่ยงที่เกิดขึ้นกับผู้กู้ยืมที่จะไม่ต้องชำระดอกเบี้ยกรณีค้างชำระหรือต้องถูกฟ้องร้องดำเนินคดีกรณีที่ค้างชำระเป็นเวลานาน แตกต่างกับพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 มาตรา 53 วรรคสอง ที่กำหนดว่าไม่ใช่หน้าที่ของนายจ้างที่จะต้องหักเงินได้พึงประเมินของลูกจ้างแต่จะมีลักษณะที่ขอความร่วมมือจากนายจ้าง กล่าวคือ ให้เป็นหน้าที่ของผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมที่จะติดตามและประสานกับผู้กู้ยืมเงินเพื่อการชำระเงินที่กู้ยืมคืน ในการนี้จะขอความร่วมมือจากนายจ้างให้ช่วยหักเงินหรือค่าจ้างและนำส่งผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืมด้วยก็ได้

การหักเงินตามวรรคหนึ่งต้องหักให้กองทุนฯเป็นลำดับแรกถัดจากการหักภาษี ณ ที่จ่าย และการหักเงินเข้ากองทุนที่ผู้กู้ยืมเงินต้องหักตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และกฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม

เมื่อกรมสรรพากรได้รับเงินจากผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินตามวรรคหนึ่ง แล้วให้นำส่งกองทุนฯตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กรมสรรพากรกำหนด โดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

ถ้าผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินตามวรรคหนึ่ง ไม่ได้หักเงินได้พึงประเมิน หักและไม่ได้้นำส่งหรือนำส่งแต่ไม่ครบตามจำนวนที่กองทุนฯแจ้งให้ทราบ หรือหักและนำส่งเกินกำหนดระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินรับผิดชอบใช้เงินที่ต้องนำส่งในส่วนของผู้กู้ยืมเงินตามจำนวนที่กองทุนฯแจ้งให้ทราบ และต้องจ่ายเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ 2 ต่อเดือนของจำนวนเงินที่ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินยังไม่ได้นำส่ง หรือตามจำนวนที่ยังขาดไป แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ นับแต่วันถัดจากวันที่ครบกำหนดต้องนำส่งตามวรรคหนึ่ง จะเห็นว่าตามร่างฉบับนี้กำหนดให้เป็นหน้าที่ของนายจ้าง ซึ่งเป็นผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินที่จะต้องหักเงินได้พึงประเมินและนำส่งกรมสรรพากร หากไม่ปฏิบัติตามก็ต้องรับผิดชอบแทน

ในกรณีที่ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินได้หักเงินได้พึงประเมินของผู้กู้ยืมเงินไว้แล้วให้ถือว่าผู้กู้ยืมเงินได้ชำระหนี้กู้ยืมเพื่อการศึกษาตามจำนวนที่ได้หักไว้แล้ว

3. การค้ำประกันการกู้ยืมเงินจากกองทุนฯ กล่าวคือ ทั้งตามพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 และร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” ก็ล้วนกำหนดให้การกู้ยืมเงินจากกองทุนฯต้องมีผู้ค้ำประกันการชำระหนี้ด้วย แต่ก็มีแตกต่างในส่วน of รายละเอียด ได้แก่พระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 ตามมาตรา 48 วรรคสอง กำหนดว่าในการทำสัญญากู้ยืมเงินจะกำหนดให้มีผู้ค้ำประกันการชำระหนี้ด้วยก็ได้

แต่จะกำหนดจนเป็นอุปสรรคต่อผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ในอันที่จะกู้ยืมเงินไม่ได้ หมายความว่า หากผู้กู้ยืมเงินที่เป็นนักเรียนหรือนักศึกษาซึ่งมีฐานะขาดแคลนทุนทรัพย์จริงๆ และไม่สามารถหาผู้มีรายได้มาค้ำประกันการกู้ยืมเงินได้ ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ยังมียกเว้นโอกาสกู้ยืมเงินจากกองทุนฯ ได้ กล่าวคือ คณะกรรมการกองทุนฯ ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์อย่างเข้มงวดที่จะต้องมียกเว้น แต่อาจใช้ดุลยพินิจในการพิจารณาเป็นเฉพาะกรณีทำให้นักเรียนหรือนักศึกษายังมีโอกาสที่จะกู้ยืมเงินจากกองทุนฯ ได้ ในขณะที่ร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” มาตรา 41 กำหนดให้ตัดด้อยค่าบางด้อยค่าออกไป ได้แก่ “แต่จะกำหนดจนเป็นอุปสรรคต่อผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ในอันที่จะกู้ยืมเงินไม่ได้” ออกไปซึ่งการตัดด้อยค่าเช่นนี้ออกไปทำให้ในการกู้เงินจากกองทุนฯ ผู้กู้จำเป็นต้องหาผู้ค้ำประกันที่มีความน่าเชื่อถือมาค้ำประกันการกู้เงินให้ได้ มิฉะนั้นก็ไม่สามารถกู้ยืมเงินจากกองทุนฯ ได้ ซึ่งผู้เขียนไม่เห็นด้วย เพราะนักเรียนหรือนักศึกษาบางรายที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ในการศึกษาเล่าเรียนแต่ไม่สามารถหาผู้ค้ำประกันได้ก็ย่อมหมดสิทธิที่จะกู้ยืมเงินส่งผลให้หมดโอกาสทางการศึกษา การกำหนดเช่นนี้ไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกองทุนฯ ที่ก่อตั้งขึ้นมาเพื่อต้องการแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาของคนในสังคม สนับสนุนการพัฒนาระบบการศึกษา และยกฐานะความเป็นอยู่ของประชาชนในประเทศให้ดีขึ้น

4. การคิดอัตราดอกเบี้ยแก่กองทุนฯ กล่าวคือ ผู้กู้ยืมมีหน้าที่ต้องชำระหนี้เงินกู้ยืมพร้อมดอกเบี้ยคืนให้กับกองทุนฯ ให้เสร็จสิ้นภายในระยะเวลา 15 ปี นับตั้งแต่วันที่ควรเริ่มชำระหนี้ตามข้อ 6. แห่งระเบียบคณะกรรมการกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ว่าด้วยการชำระเงินกู้ยืมคืนกองทุน พ.ศ. 2542 ซึ่งการคิดอัตราดอกเบี้ยตามพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 ตามมาตรา 52 วรรคสอง กำหนดว่าคณะกรรมการจะกำหนดไว้ในระเบียบให้เริ่มคิดดอกเบี้ยหรือประโยชน์อื่นใดนับแต่เวลาใดภายหลังที่จบการศึกษาหรือเลิกการศึกษาแล้วก็ได้ แต่อัตราดอกเบี้ย หรือประโยชน์อื่นใดที่คิดต้องไม่เกินอัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำ 1 ปีของธนาคารออมสิน และห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยทบต้น ซึ่งในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2559 อัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำ 24 เดือนของธนาคารออมสินอยู่ที่ร้อยละ 2.25 ต่อปี ขณะที่ระเบียบคณะกรรมการกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ว่าด้วยการชำระเงินกู้ยืมคืนกองทุน พ.ศ. 2542 ข้อ 5. กำหนดว่า ผู้กู้ยืมมีหน้าที่ต้องชำระเงินกู้ยืมพร้อมทั้งดอกเบี้ยร้อยละ 1 ต่อปี คืนให้กองทุนภายหลังวันที่ได้รับอนุมัติให้สำเร็จการศึกษา หรือมีคำสั่งให้พ้นสภาพการเป็นนักเรียน นักศึกษาแล้ว 2 ปี ในขณะที่ “ร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” มาตรา 44 วรรคสอง กำหนดให้คณะกรรมการจะกำหนดให้เริ่มคิดดอกเบี้ยหรือประโยชน์อื่นใดจากผู้กู้ยืมเงินนับแต่เวลาใดภายหลังที่สำเร็จการศึกษาหรือเลิกการศึกษาแล้วก็ได้ แต่อัตราดอกเบี้ยหรือประโยชน์อื่นใดที่คิด ณ วันทำสัญญา ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี และห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยทบต้น

จะเห็นว่าตาม “ร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” กำหนดอัตราดอกเบี้ยสูงสุดร้อยละ 7.5 ต่อปี ซึ่งถือว่าเป็นการกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่สูงมาก เป็นการเอาเปรียบและสร้างภาระเกินสมควรแก่ผู้กู้ยืมเงินจากกองทุนฯ เนื่องจากภายหลังที่ผู้กู้ยืมเงินจากกองทุนฯ สำเร็จการศึกษา ผู้กู้บางรายอาจอยู่ในภาวะตกงานหรือไม่มีงานทำ และไม่มีรายได้ที่จะชำระหนี้คืนกองทุนฯ หรือผู้กู้บางรายแม้จะเริ่มคืนเข้าสู่ทำงานและมีรายได้เกิดขึ้นแต่เมื่อพิจารณาในข้อเท็จจริงและสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันพบว่าอัตราค่าครองชีพสูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับรายได้ส่งผลให้ผู้กู้ยืมอาจขาดสภาพคล่องในการจัดสรรเงินเพื่อชำระแก่กองทุนฯ

ตาราง เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 และร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.

เงื่อนไขการกู้ยืมเงิน	พระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541	ร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.
1.ผู้มีสิทธิกู้ยืมเงินจากกองทุน	นักเรียนหรือนักศึกษาที่ 1.ขาดแคลนทุนทรัพย์	นักเรียนหรือนักศึกษาที่ 1.ขาดแคลนทุนทรัพย์ 2.เป็นสาขาวิชาที่เป็นความต้องการหลักซึ่งมีความชัดเจนของการผลิตกำลังคนและมีความจำเป็นต่อการพัฒนาประเทศ 3.สาขาวิชาขาดแคลนหรือสาขาวิชาที่กองทุนมุ่งส่งเสริมเป็นพิเศษ 4.ที่เรียนดีเพื่อสร้างความเป็นเลิศ
2.วิธีการชำระเงินแก่กองทุน	ชำระเงินผ่านทางธนาคาร	ให้นายจ้างหักเงินได้พึงประเมินของผู้กู้ยืมเงินและนำส่งกรมสรรพากร
3.การเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวของลูกหนี้	เข้าถึงข้อมูลส่วนตัวของลูกหนี้ไม่ได้	เข้าถึงข้อมูลส่วนตัวของลูกหนี้ได้
4.อัตราดอกเบี้ย	อัตราดอกเบี้ยร้อยละ 1 ต่อปี	อัตราดอกเบี้ยสูงสุดไม่เกินร้อยละ 7.5 ต่อปี
5.การหาผู้ค้ำประกันการกู้ยืมเงิน	หากผู้ขอกู้ยืมเงินไม่สามารถหาผู้ค้ำประกันก็ไม่ใช่เป็นอุปสรรคในการกู้ยืมเงิน	หากผู้ขอกู้ยืมเงินไม่สามารถหาผู้ค้ำประกันจะเป็นอุปสรรคในการกู้ยืมเงิน

สรุป

การศึกษาเป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญในการพัฒนาประเทศทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม แต่มีนักเรียนหรือนักศึกษาบางรายยังไม่สามารถเข้าถึงการศึกษาในระดับที่สูงได้ เนื่องจากมีข้อจำกัดทางการเงินภาครัฐเห็นความสำคัญในส่วนนี้จึงมีการจัดตั้งกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) เพื่อเป็นกองทุนแก่นักเรียนหรือนักศึกษาที่จะขอกู้ยืมเงินจากกองทุนฯและนำไปเป็นทุนทรัพย์สำหรับการศึกษาเล่าเรียน โดยผู้กู้ยืมเงินต้องชำระเงินกู้ยืมพร้อมดอกเบี้ยตามที่ระบุไว้ในสัญญา แต่อย่างไรก็ดี จากสถิติการชำระหนี้เงินกู้ยืมแก่กองทุนฯยังมีสัดส่วนที่น้อยมาก เนื่องจากผู้กู้ยืมเงินไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมและขาดจิตสำนึกที่ดีในการรับผิดชอบชำระหนี้คืนแก่กองทุนฯ ทำให้กระทบต่อเสถียรภาพทางการเงินของกองทุนฯและส่งผลกระทบต่อนักเรียนหรือนักศึกษาที่จะขอกู้ยืมเงินจากกองทุนฯรุ่นต่อไป แม้ว่าจะมีการกำหนดวิธีในการติดตามชำระหนี้จากผู้กู้ยืมในพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 แต่พบว่าก็ยังไม่สามารถที่จะติดตามชำระหนี้จากผู้กู้ยืมได้อย่างมีประสิทธิภาพจึงมีการ “ร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” ขึ้นมา แต่ผู้เขียนเห็นว่า “ร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” ก็ยังมีปัญหาและช่องว่างทางกฎหมายบางประการที่สมควรได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อที่จะเป็นกฎหมายหลักในการช่วยเหลือแก่นักเรียนหรือนักศึกษาตามเจตนารมณ์ของกองทุนฯต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. อำนาจของกองทุนฯในการขอข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กู้ยืมจากหน่วยงานหรือองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน หรือบุคคลใดซึ่งเป็นผู้ครอบครองข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวตามมาตรา 45(1) แห่ง “ร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” เป็นการให้อำนาจแก่กองทุนฯ มากเกินไป เนื่องจากให้อำนาจในการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กู้ยืมทุกๆเรื่อง ผู้เขียนจึงเห็นว่า ควรกำหนดขอบเขตอำนาจในส่วนนี้ให้ชัดเจนโดยการระบุว่ากองทุนฯสามารถขอข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กู้ยืมจากหน่วยงานหรือองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน หรือบุคคลใดซึ่งเป็นผู้ครอบครองข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวเฉพาะการกู้ยืมเงินและการชำระเงินคืนกองทุนเท่านั้นเพื่อที่จะป้องกันมิให้กองทุนฯเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับข้อมูลส่วนอื่นๆเหมือนกับที่ระบุให้ผู้กู้ยืมเงินมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามสัญญากู้ยืมเงินในการยินยอมให้กองทุนฯเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลของตนที่อยู่ในความครอบครองของบุคคลอื่นรวมทั้งยินยอมให้กองทุนฯเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการกู้ยืมเงิน และการชำระเงินคืน กองทุนมาตรา 42(3) แห่ง “ร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” และมาตรา 45(2) แห่ง “ร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” ควรกำหนดให้กองทุนฯมีอำนาจเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการกู้ยืมเงิน และการชำระเงินคืนกองทุนให้แก่หน่วยงานหรือองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน หรือบุคคลใดตามที่ร้องขอเฉพาะเป็นการร้องขอเพื่อดำเนินการของกองทุนฯ

ในการติดตามการชำระเงินคืนกองทุนเท่านั้นเพื่อป้องกันมิให้กองทุนฯเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการกู้ยืมเงิน และการชำระเงินคืนกองทุนในเรื่องอื่นที่มีใช้การร้องขอเพื่อดำเนินการของกองทุนฯ ในการติดตามชำระเงินคืนกองทุนฯ

2. การหักเงินได้พึงประเมินของผู้กู้ยืมซึ่งเป็นพนักงานหรือลูกจ้างตามมาตรา 51 ควรมีการแจ้งผู้กู้ยืมแต่ละครั้งอย่างละเอียดทั้งจำนวนเงินที่ต้องชำระ ระยะเวลาในการชำระ ตลอดจนควรกำหนดหลักเกณฑ์ในการหักเงินได้พึงประเมินซึ่งไม่ส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิตตามปกติของผู้กู้ยืม โดยคำนึงถึงรายได้ของผู้กู้ยืม จำนวนหนี้ของผู้กู้ยืม และอัตราค่าครองชีพในสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน ทั้งนี้เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของกองทุนฯต่อไป

3. การค้าประกันการกู้ยืมเงินจากกองทุนฯตามร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” มาตรา 41 กำหนดให้ตัดด้อยค่าบางด้อยค่าออกไป ได้แก่ด้อยค่าที่ว่า “แต่จะกำหนดจนเป็นอุปสรรคต่อผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ในอันที่จะกู้ยืมเงินไม่ได้” ซึ่งการตัดด้อยค่าเช่นนี้ออกไปทำให้การกู้เงินจากกองทุนฯผู้กู้จำเป็นต้องหาผู้ค้ำประกันที่มีความน่าเชื่อถือ มิฉะนั้นไม่มีสิทธิกู้ยืมเงินจากกองทุนฯซึ่งผู้เขียนไม่เห็นด้วย เนื่องจากนักเรียนหรือนักศึกษาบางรายที่ขาดแคลนทุนทรัพย์แต่ไม่สามารถหาผู้ค้ำประกันก็ไม่สามารถกู้ยืมเงินได้ แต่ควรกำหนดหลักเกณฑ์ให้มีการใช้ดุลยพินิจแก่นักเรียนหรือนักศึกษาบางกรณีที่ขาดแคลนทุนทรัพย์และไม่สามารถหาผู้ค้ำประกันได้ ซึ่งจะสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของกองทุนฯอย่างแท้จริง

4. การคิดอัตราดอกเบี้ยไม่เกินร้อยละ 7.5 ต่อปีตาม “ร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) กองทุนเพื่อการศึกษา พ.ศ.” ผู้เขียนเห็นว่าเป็นการคิดอัตราดอกเบี้ยที่สูงเกินไปอันส่งผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตประจำวันของผู้กู้ยืม ฉะนั้น ตามทัศนะของผู้เขียนเห็นว่าควรคิดอัตราดอกเบี้ยอัตราเดิมคือร้อยละ 1 ต่อปีตามพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 หรือควรกำหนดอัตราดอกเบี้ยแบบขั้นบันได โดยให้มีความสอดคล้องกับระยะเวลาการชำระหนี้คืนแก่กองทุนฯเพื่อที่จะไม่ส่งผลกระทบต่อผู้กู้ยืมมากนัก

บรรณานุกรม

กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา. **คุณสมบัติของผู้กู้ยืมเงิน**. สืบค้นเมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2559 จาก

<https://www.studentloan.or.th/index.php/highlight/1/2/1>

กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา. **ความเป็นมา**. สืบค้นเมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2559 จาก

<http://www.studentloan.or.th/detail.php?cid=1466>

กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา. (2556). รายงานประจำปี. กรุงเทพฯ : กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา.

จิตติมา วิชัยรัตน์. กฎหมายกองทุนเพื่อการศึกษาใหม่'เข้มกว่าเครดิตบูโร. สืบค้นเมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2559 จาก <http://www.thansettakij.com/2016/03/08/35922>

สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ และอารีย์ มั่นบุญเพิ่มพูน. (2549). รายงานฉบับสมบูรณ์การประเมินนโยบาย กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (โครงการวิจัยการประเมินนโยบายสาธารณะด้านสังคมที่มีความสำคัญ). กรุงเทพฯ : มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย.

เสน่ห์ จามริก. (2526). การเมืองกับการศึกษาไทย. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

เสกสรรค์ บุญรอด. (2552). การประเมินผลและความพึงพอใจของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาต่อกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา: กรณีศึกษาสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศาสตร., สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.